

Arrest

nr. 211 820 van 30 oktober 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Eugène Smitsstraat 28-30
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 februari 2018 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 maart 2018 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat K. DESIMELAERE loco advocaat P. ROBERT en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 november 2011 dient de verzoekende partij, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, een eerste asielaanvraag in. Op 16 maart 2012 weigert de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 12 juni 2012 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in. Op 14 november 2013 weigert de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Deze beslissing wordt bevestigd door de Raad bij arrest nr. 121 043 van 20 maart 2014.

Op 7 april 2014 dient de verzoekende partij een derde asielaanvraag in. Op 8 juli 2014 werd haar de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Op 30 november 2017 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partij gaat niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 5 februari 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Mijnheer

naam : S. (...)

voornaam : E. (...)

geboortedatum : 01.01.1985

geboorteplaats: Parwan

nationaliteit : Afghanistan

Krachtens artikel 11, § 3, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen(3>, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, binnen 30 dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing, om de volgende redenen:

Op 21/11/2011 diende u een eerste asielaanvraag in. U verklaarde daarbij een niet-begeleide minderjarige asielzoeker te zijn, geboren op 31/12/1994. Op 23/11/2011 werd een leeftijdsonderzoek uitgevoerd, waaruit geconcludeerd werd dat u op dat ogenblik ouder was dan 18 jaar, waarbij 26,8 jaar een minimumleeftijd was. Aangezien u op 09/02/2012 opgeroepen werd u aan te bieden en hieraan binnen de 15 dagen geen gevolg gaf, werd u geacht afstand te hebben gedaan van uw asielaanvraag.

Op 12/06/2012 diende u een tweede asielaanvraag in. Op 14/11/2013 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dientengevolge werd u een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 quinquies) afgeleverd, een beslissing waarvan u op 26/11/2013 in kennis werd gebracht. Op 18/12/2013 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) een beroep in tegen de voormelde weigeringsbeslissing van het CGVS. Op 24/03/2014 werd uw beroep verworpen en bijgevolg werd de weigeringsbeslissing van het CGVS bevestigd.

Op 07/04/2014 diende u een derde asielaanvraag in. Op 08/07/2014 werd u door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, een beslissing waarvan u op 09/07/2014 in kennis werd gebracht. Als een gevolg van deze beslissing werd u in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van beperkte duur en werd u op 02/10/2014 een A-kaart afgeleverd. Op 21/09/2015 werd u een nieuwe A-kaart afgeleverd, geldig tot 17/09/2017.

Uit informatie vanwege de luchthavenpolitie te Gosselies bleek dat u tijdens een grenscontrole op 01/08/2017 in het bezit was van een Afgaans paspoort, afgeleverd op 14/10/2014 door de Afgaanse Ambassade te Brussel. Het paspoort bevatte een inreisstempel voor Afghanistan d.d. 12/11/2014 en een uitreisstempel voor Afghanistan d.d. 17/10/2015. Derhalve is gebleken dat u naar uw land van herkomst terugkeerde.

Op basis van deze informatie werd door de DVZ op 16/10/2017 op basis van artikel 49/2, § 4, eerste lid (en artikel 55/5/1, §2, 2°) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verzoek tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus aan het CGVS verstuurd.

In het licht van de heroverweging van de geldigheid van uw subsidiaire beschermingsstatus, werd u op 02/10/2017 door het CGVS gehoord.

Tijdens dit gehoor verklaarde u dat u effectief naar Afghanistan terugkeerde, doch dat u betwist dat u er van 12/11/2014 tot 17/10/2015 verbleef. U gaf aan er slechts een maand te hebben verbleven en dat er op de luchthaven te Kabul een stempel met een foutieve datum werd gezet. Het CGVS stelde op basis van uw gehoor vast dat u gedurende uw terugkeer naar Afghanistan in Kabul verbleef, een gebied waar blijkens de informatie waarover het CGVS beschikt op heden geen sprake is van een uitzonderlijke

situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980. Bijgevolg werd uw subsidiaire beschermingsstatus door het CGVS op 30/11/2017 op grond van artikel 55/5 van de wet van 15 december 1980 opgeheven, een beslissing waarvan u op 01/12/2017 in kennis werd gebracht. U diende geen beroep in tegen voormelde opheffingsbeslissing van het CGVS, waardoor deze definitief werd.

Gezien uw subsidiaire beschermingsstatus werd opgeheven op grond van artikel 55/5 van de wet van 15 december 1980, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen uw verblijf te beëindigen en u een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

U werd op 15/01/2018 via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). U gaf binnen de wettelijk vastgelegde termijn gevolg aan dit schrijven en legde ons — naast de door u ingevulde vragenlijst - volgende documenten voor: een medisch document, een arbeidsovereenkomst in het kader van een doorstromingsprogramma, een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur, 7 loonfiches en enkele documenten inzake gevolgde arbeidsmarktgerichte opleidingen.

Met al deze elementen, evenals deze die reeds in uw administratief dossier aanwezig waren, wordt bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten door de DVZ rekening gehouden. Hierbij wordt, in toepassing van artikel 11, § 3, derde lid, (en van artikel 74/13) van de wet van 15 december 1980, rekening gehouden met de aard en de hechtheid van uw gezinsband, met de duur van uw verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met uw land van herkomst. We merken op dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag d.d. 21/11/2011 verklaarde het Rijk op 20/11/2011 te zijn binnengekomen. In de door u ingevulde vragenlijst in het kader van uw hoorrecht verklaarde u het Rijk op 21/11/2011 te zijn binnengekomen. Derhalve stellen we vast dat u het overgrote deel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht en we werden niet in het bezit gesteld van informatie of elementen waaruit een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving blijkt. Het loutere feit dat u iets meer dan 6 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.

In de door u ingevulde vragenlijst in het kader van uw hoorrecht, verklaarde u een zeker school- en beroepstraject in België te hebben doorlopen. Betreffende uw schooltraject, verklaarde u het volgende: PC en Networktechnicus, CISCO CCENT, Introduction to Cybersecurity, Introduction to Azuré, Introduction to Project Management, Business Intelligence and Knowledge Management, HUB - Informatica. Betreffende uw beroepstraject verklaarde u het volgende: IT Support Engineer bij I. (...) (doorstromingsprogramma) en IT Support Engineer EMEA L2 bij A.E. (...) (vast contract).

Ter ondersteuning van uw verklaringen inzake uw schooltraject legde u een getuigschrift voor het volgen van een arbeidsmarktgerichte opleiding bij I. (...), een getuigschrift inzake een door u gevolgde cursus Informatica Programmer en een certificaat inzake een door u gevolgde opleiding bij Cisco voor. Ter ondersteuning van uw verklaringen inzake uw beroepstraject, legde u een kopie van beide arbeidsovereenkomsten d.d. 01/06/2015 en 30/03/2016 voor. Daarnaast legde u 4 loonfiches voor betreffende uw tewerkstelling bij I. (...), waaruit blijkt dat u tussen 01/10/2015-31/10/2015, 01/12/2015-31/12/2015 en 01/03/2016-31/03/2016 68 arbeidsdagen presteerde. Bovendien legde u 3 recente loonfiches voor waaruit blijkt dat u in de periode oktober, november en december 2017 65 arbeidsdagen presteerde. Dienaangaande merken we op dat tewerkstelling slechts beschouwd kan worden als één aspect van sociale of culturele integratie in de Belgische samenleving. U verklaarde in de door u ingevulde vragenlijst in het kader van uw hoorrecht zowel het Nederlands, Frans als Duits machtig te zijn, maar legde geen bewijzen voor waaruit blijkt dat u één van deze officiële landstalen effectief machtig bent. Bovendien legde u geen attest van inburgering voor.

In het kader van uw hoorrecht verklaarde u - gevraagd naar het feit of u getrouwd bent of een duurzame relatie in België heeft - een in België verblijvende vriendin te hebben, woonachtig te Bredene. U ging evenwel niet verder in op de aard of de duurzaamheid van deze relatie, evenmin legde u een verklaring van wettelijke samenwoning, attest van gezinssamenstelling of enig ander element of bewijs voor, waaruit een duurzame relatie blijkt. Daarnaast gaf u aan geen familie, noch kinderen in België of in enig ander land te hebben. We wijzen er ook op dat moderne technologie het toelaat contact te blijven onderhouden met uw vermeende vriendin nadat u het Belgisch grondgebied verlaten heeft. Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen.

Betreffende uw medische situatie merken we op dat u in de door u ingevulde vragenlijst in het kader van uw hoorrecht verklaarde pijn te hebben aan uw heupen. Ter ondersteuning van deze verklaring maakte u ook een kopie over van een medisch document d.d. 11/03/2013 waaruit blijkt dat u op dat ogenblik

aangaande beide heupen een discreet vernauwen van het dragende gedeelte van de coxofemorale gewrichtsspleet bilateraal had, zonder andere degeneratieve kenmerken. Er werd gesteld dat er verder sprake is van een normale botstructuur. Vooreerst merken we op dat het medisch document waarvan u ons in kennis bracht reeds dateert van 11/03/2013 en bezwaarlijk als actuele medische informatie waaruit zou blijken dat medische redenen u belemmeren om te reizen naar uw herkomstland. Bovendien wijzen we er op dat u recent naar uw land van herkomst terugkeerde, naar eigen zeggen voor een maand, en uw vermeende medische problemen aan beide heupen u daar toen niet van weerhielden. Derhalve kunnen wij enkel concluderen dat geen enkel element er op wijst dat u medische problemen ervaart die een terugkeer naar uw land van herkomst in de weg staan.

We merken ook op dat u in het kader van uw hoorrecht verklaarde redenen te hebben waarom u niet naar uw land van herkomst zou kunnen terugkeren. U verklaarde dienaangaande dat u nog altijd bang bent om gedood te worden door de Taliban, aangezien ze naar eigen zeggen nog altijd naar u op zoek zijn. U gaf aan dat ze de vriend van uw vader in oktober 2014 doodden. U gaf aan nu gewend en geïntegreerd te zijn in België, beide talen te spreken en sinds 2015 te werken. Dienaangaande merken we vooreerst op dat uw vermeende angst voor een terugkeer naar uw land van herkomst u er niet van weerhield om recent nog naar daar terug te keren voor langere periode. Bovendien oordeelde het CGVS in haar beslissing tot opheffing van uw subsidiaire beschermingsstatus niet dat een eventuele verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Ook merken we op, wat betreft uw verklaringen als zou u nog steeds door de Taliban worden gezocht, het CGVS reeds op 08/07/2014 besliste u de vluchtelingenstatus niet toe te kennen, aangezien u een reële vrees voor vervolging niet aannemelijk maakte.

Tot slot merken we op dat de kennis, vaardigheden en ervaring die u gedurende uw verblijf van meer dan 6 jaar in België opdeed, geenszins verloren gaan en door u aangewend kunnen worden om u in de toekomst elders te vestigen en integreren."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 11, § 3, 49/2 en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest).

Het middel luidt als volgt:

"Eerste onderdeel

Artikel 11, §3, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980 luidt als volgt:

"§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 49, § 1, tweede lid, of artikel 49/2, § 2, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf van beperkte duur in het Rijk werd toegelaten, niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten :

1° wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd opgeheven overeenkomstig de artikelen 55/3 of 55/5. De minister of zijn gemachtigde houdt hierbij rekening met de mate van verankering van de vreemdeling in de samenleving;"

Artikel 49/2, §3 van de wet luidt als volgt:

"§ 3. Na vijf jaar, te rekenen vanaf de indiening van de asielaanvraag wordt de vreemdeling aan wie de subsidiaire beschermingsstatus is toegekend tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk toegelaten [3 tenzij de subsidiaire beschermingsstatus ondertussen werd opgeheven of ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/5 of 55/5/1 of tenzij de vreemdeling ondertussen afstand heeft gedaan van zijn subsidiaire beschermingsstatus."

Verzoeker stelt dat hij sinds 21.11.2016 (5 jaar na het indienen van zijn eerste asielaanvraag) en in subsidiaire orde sinds 12.6.2017 (vijf jaar na het indienen van zijn tweede asielaanvraag) automatisch een onbeperkt verblijfsrecht verworven heeft, zodat zijn verblijfsrecht op basis van artikel 13, §3, eerste lid, 1° van de wet niet ingetrokken kon worden. De bestreden beslissing schendt aldus die bepaling, samen gelezen met artikelen 49/2 en 62, §2 van de wet.

Tegenpartij lijkt ervan uit te gaan dat de termijn van 5 jaar van start ging op 7.4.2014, hetzij de dag van de derde asielaanvraag, die tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aanleiding gaf.

Uit de memorie van toelichting van de wet van 15.9.2006, die artikel 49/2 in de wet van 15.12.1980 inlste, blijkt dat de wetgever die hypothese niet voorzien had. De memorie luidt immers als volgt:

“Artikel 13, § 1, tweede lid, nieuw geeft gevolg aan een opmerking van de Raad van State met betrekking tot het feit dat de vreemdelingen die op basis van artikel 9ter gemachtigd worden tot een verblijf, eveneens begunstigden van het statuut van de subsidiaire bescherming zijn: het voorziet dat deze personen, net zoals de andere begunstigden van de subsidiaire bescherming, na het verstrijken van een periode van 5 jaar na hun aanvraag ook recht hebben op een machtiging tot verblijf voor onbepaalde duur”.

(<http://www.lachambre.be/FLWB/PDF/51/2478/51K2478001.pdf>, p. 70)

Wat de erkende vluchtelingen betreft is het evident dat de periode van vijf jaar ingaat vanaf de dag van het indienen van de eerste asielaanvraag, gezien de declaratoir kracht van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus heeft echter dezelfde declaratoire kracht (Cour administrative d'Appel de Paris, 5.2.2009 – stuk 3). De beslissing van 8.7.2014 (stuk 4) is in casu de erkenning van een nood aan bescherming voortvloeiend uit een objectieve toestand die reeds ter gelegenheid van de eerste asielaanvraag van verzoeker aan de Belgische asielinstanties voorgelegd werd.

Bovendien vertrekt artikel 49/2 van de wet vanuit het idee dat, na vijf jaar verblijf in België, de subsidiair beschermde zich zo sterk geïntegreerd zal hebben dat een terugkeer niet meer aan de orde kan zijn. De zekerheid om na vijf jaar een onbeperkt verblijfsrecht te kunnen krijgen is ook een signaal in de richting van de subsidiair beschermde om hen aan te moedigen om zich vanaf het begin van hun verblijf in België te integreren aangezien ze na vijf jaar de zekerheid zullen hebben hun leven in België duurzaam op te bouwen.

Tweede onderdeel

De bestreden beslissing dient proportioneel te zijn. Ze moet een evenwicht vinden tussen de opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus en de mogelijkheid zijn verblijfsrecht te beëindigen enerzijds en de banden die verzoeker met de Belgische samenleving opgebouwd heeft anderzijds. Artikel 11 §3, derde lid van de wet luidt immers als volgt:

“Wanneer de minister of zijn gemachtigde een beslissing, zoals bedoeld in het eerste en tweede lid, overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst”.

Overeenkomstig de constante rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vormt de bestreden beslissing ongetwijfeld een inmenging in het privéleven van verzoeker.

Die inmenging is door de wet voorzien, maar moet eveneens noodzakelijk zijn in een democratische samenleving.

Om een juiste proportionaliteitstoets te kunnen uitvoeren moet tegenpartij zich ten eerste op juiste gegevens baseren.

1. Wat de reis van verzoeker naar Afghanistan betreft, stelt de bestreden beslissing vast dat:

“Uit informatie vanwege de luchthavenpolitie te Gosselies bleek dat u tijdens een grenscontrole op 01.08.2017 in het bezit was van een Afgaans paspoort, afgeleverd op 14.10.2014 door de Afgaanse Ambassade te Brussel. Het paspoort bevatte een inreisstempel voor Afghanistan d.d. 12.11.2014 en een uitreisstempel voor Afghanistan d.d. 17.10.2015. Derhalve is gebleken dat u naar uw land van herkomst terugkeerde”.

Voor alle duidelijkheid wenst verzoeker eerst te benadrukken dat een Afgaans paspoort het enige reisdocument is dat hij als subsidiair beschermde kan gebruiken.

2. De beslissing tot opheffing van zijn subsidiaire beschermingsstatus vermeldt over zijn verblijf in Afghanistan het volgende:

“Voorafgaandelijk moet worden opgemerkt dat u op het CGVS betwist dat u van 12 november 2014 tot 17 oktober 2015 in Afghanistan te hebben verbleven, en bleef u er volgens uw verklaringen slechts gedurende een maand vanaf de helft van oktober 2014 tot de helft van november 2014 (CGVS, p. 3-4). U stelde dat er op de luchthaven van Kabul een stempel werd gezet met een foutieve datum, namelijk 2015 in plaats van 2014.

Maar, wat er ook van zij, u gaf op het CGVS alleszins toe dat u wel degelijk terugkeerde naar Afghanistan”

Het CGVS heeft aldus de verklaringen van verzoeker niet betwist. Dit is überhaupt onmogelijk, daar verzoeker bewees dat hij in België opleidingen volgde en werkte tijdens de desbetreffende periode. Door te stellen dat verzoeker 11 maanden naar Afghanistan terugkeerde, geeft tegenpartij een verkeerd

beeld van een centraal aspect van het dossier, zodat de bestreden beslissing artikel 62, §2 van de wet schendt.

3. Het verblijf van verzoeker vóór zijn aankomst in België in 2011 en zijn enige optie tot hervestiging als gevolg van de bestreden beslissing worden voorgesteld zonder rekening te houden met alle elementen van het dossier. De bestreden beslissing stelt immers:

“We merken op dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag d.d. 21.11.2011 verklaarde het Rijk op 21.11.2011 te zijn binnengekomen. Derhalve stellen we vast dat u het overgrote deel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht en we werden niet in het bezit gesteld van informatie of elementen waaruit een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving blijkt. Het loutere feit dat u iets meer dan 6 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken”.

En

“Ten slot merken we op dat de kennis, vaardigheden en ervaring die u gedurende uw verblijf van meer dan 6 jaar in België opdeed, geenszins verloren gaan en door u aangewend kunnen worden om u in de toekomst elders te vestigen en integreren”.

Afghanistan wordt er zelfs niet vermeld. De tegenpartij gebruikt twee keer het woord “elders” om Afghanistan aan te duiden, terwijl dit van groot belang is voor de evenredigheidstoets. Er is immers een fundamenteel verschil tussen een land in vrede en een land in volle oorlog, zoals Afghanistan, waar verzoeker zich enkel in de hoofdstad zou kunnen vestigen en waar de toestand er als volgt door het CGVS beschreven wordt:

Door een verkeerd beeld te schetsen van een ander centraal aspect van het dossier van verzoeker schendt de bestreden beslissing alweer artikel 62, §2 van de wet.

4. Het werk van verzoeker in België wordt in de bestreden beslissing ten minste impliciet onderschat. De bestreden beslissing stelt immers:

“Ter ondersteuning van uw verklaringen inzake uw beroepstraject, legde u een kopie van beide arbeidsovereenkomsten d.d. 01.06.2015 en 30.03.2016 voor. Daarnaast legde u 4 loonfiches voor betreffende uw tewerkstelling bij I. (...), waaruit blijkt dat u tussen 01.10.2015- 31.10.2015, 1.12.2015- 31.12.2015 en 1.3.2016-31.3.2016 68 werkdagen presteerde. Bovendien legde u 3 recente loonfiches voor waaruit blijkt dat u in de periode oktober, november en december 2017 65 werkdagen presteerde”.

Het administratief dossier bevat inderdaad een loonfiche van maart 2016 van de vzw I. (...) - Brussel waaruit blijkt dat verzoeker er sinds 1.6.2015 in dienst was. Daaruit blijkt dat verzoeker 10 maanden voor dit bedrijf gewerkt heeft. Uit de loonfiche van H. (...) van december 2017 blijkt dat verzoeker bij die werkgever sinds 8.4.2016 in dienst is.

Dit betekent dat verzoeker tijdens de periode tussen oktober 2015 en december 2017 niet 133 dagen (68 dagen + 65 dagen) presteerde, maar meer dan twee jaar onafgebroken gewerkt heeft.

Er wordt ook geen melding gemaakt van het feit dat zijn arbeidsovereenkomst met H. (...) een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur is en dat zijn salaris het salaris van een hoogopgeleide arbeider is. Het is ook net door de opleidingen die hij gedurende de voorbije jaren volgde dat verzoeker zich heeft kunnen opwerpen tot hoogopgeleide arbeider.

Daaruit blijkt dat een element dat zeer gunstig in verzoekers voordeel moest wegen op een onvolledige, en dus voor verzoeker ongunstige manier, voorgesteld werd. Zodoende schendt de bestreden beslissing artikel 62 §2 van de wet.

5. De talen die door verzoeker gesproken worden, worden op dezelfde manier onderschat en zelfs genegeerd. De bestreden beslissing luidt op dit punt als volgt:

“U verklaarde in de door u ingevulde vragenlijst in het kader van uw hoorrecht zowel het Nederlands, Frans als Duits machtig te zijn, maar legde geen bewijzen voor waaruit blijkt dat u één van deze officiële landstalen machtig bent”.

Ten eerste legde verzoeker uit naast die drie talen, het Pashtu, het Dari, het Engels en het Spaans machtig te zijn. Verzoeker heeft trouwens ten minste één diploma in het Engels neergelegd. Dit wordt niet door de bestreden beslissing hernomen, zodat de motivering van de bestreden beslissing op dit punt gebrekkig is.

Ten tweede legt tegenpartij verkeerdelijk alle bewijslast bij verzoeker. Zodoende houdt tegenpartij geen rekeningen met de aanwijzingen van het dossier dat hij het Nederlands spreekt (verzoeker heeft opleidingen aan de VDAB gevolgd, alsook aan het sociale promotieonderwijs, hij heeft een Belgische partner en werkt al 2,5 jaar).

De manier waarop de talen die verzoeker spreekt door tegenpartij beoordeeld werd, schendt aldus artikel 62, §2 van de wet.

6. De relatie tussen verzoeker en zijn vriendin wordt ook op dezelfde manier onderschat. Ze wonen immers sinds 1.2.2018 officieel samen. Tegenpartij die toegang heeft tot het rijksregisternummer en

eveneens het telefoonnummer van de vriendin van verzoeker heeft, had dit zeer gemakkelijk kunnen verifiëren.

Tegenpartij heeft bovendien hoogstwaarschijnlijk moeten vaststellen dat verzoeker samen met zijn vriendin ingeschreven is. Tegenpartij heeft immers een uittreksel uit het rijksregister van verzoeker moeten raadplegen om hem de bestreden beslissing per aangetekend schrijven te kunnen opsturen. Door geen rekening te houden met het feit dat verzoeker met zijn partner samenwoont, schendt de bestreden beslissing artikel 62, §2 van de wet.

Derde onderdeel

Naast het feit dat de elementen in het nadeel van verzoeker ofwel op een verkeerde feitelijke basis (de duur van zijn terugkeer naar Afghanistan – punt 2 van het tweede onderdeel), ofwel niet objectief (zijn herkomst en enig land naast België waar hij een recht op verblijf heeft – punt 3 van het tweede onderdeel) voorsteld werden, werden ook de elementen in het voordeel van verzoeker (zijn werk – punt 4 van het tweede onderdeel-, de talen die hij spreekt – punt 5 van het tweede onderdeel- en het feit dat hij met zijn vriendin samenwoont – punt 6 van het tweede onderdeel) op een onvolledige manier voorgesteld.

In die omstandigheden schendt de bestreden beslissing noodzakelijkerwijze artikelen 11, §3 en 62, §2 van de wet.

Ze schendt echter ook dezelfde bepalingen, samen gelezen met artikel 8 van het EVRM en 7 van het Handvest, in de zin dat de bestreden beslissing niet proportioneel en niet noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Een jonge asielzoeker die in amper zes jaar de drie landstalen leert met daarnaast nog het Spaans en het Engels, een hele reeks opleidingen informatica volgt en sinds 2,5 jaar werkt, waarvan het laatste anderhalf jaar in het kader van een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur, met het salaris van een hoogopgeleide arbeider, getuigt van een uitzonderlijke graad van integratie en, het moet gezegd, van een uitzonderlijk talent.

Tegenpartij heeft tegen hem geen enkel bezwaar van openbare orde, of geen enkel verwijt, behalve dat, na 6 jaar verblijf in België, zijn subsidiaire beschermingsstatus opgeheven werd.

Toch worden al zijn inspanningen tot nul herleid en wordt hij geacht zich naar een stad te wenden (het CGVS erkent dat de rest van het land te gevaarlijk is) waarover het CGVS het volgende schreef:

De relatie met zijn Belgische vriendin zal hij ook, volgens de bestreden beslissing, via de moderne technologie kunnen blijven onderhouden.

Die beslissing is niet proportioneel en schendt aldus artikelen 8 EVRM en 7 van het handvest, en 11, §3 en 62, §2 van de wet.”

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een enig middel stelt verzoeker een schending voor van de artikelen 11 §3, 49/2 en 62§2 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 EVRM en van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Hij betoogt dat hij een onbeperkt verblijfsrecht heeft verworpen sedert 21 november 2016 en dat zijn verblijfsrecht niet kon worden ingetrokken op grond van artikel 13 §3, 1e lid van de vreemdelingenwet.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker pas op 8 juli 2014 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend en hij pas sedert 8 juli 2014 in bezit werd gesteld van een verblijfskaart. Hij kan nog geen vier jaar later bezwaarlijk voorhouden over een van rechtswege onbeperkt verblijfsrecht te beschikken. Hij gaat er onterecht vanuit als zou hij een verblijfsrecht hebben sedert het indienen van zijn eerste of tweede asielaanvraag. Zijn kritiek, dat zijn verblijfsrecht op grond van artikel 13 §3, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet niet kon worden ingetrokken, is niet dienstig.

Waar hij meent dat er sprake is van een declaratoir karakter en dat het verblijfsrecht geacht wordt verkregen te zijn op het moment dat de aanvraag werd ingediend, kan hij niet worden bijgetreden. De declaratoire kracht van de vluchtelingenstatus waarnaar hij verwijst, heeft tot gevolg dat de rechten voortvloeiende uit de toekenning van de vluchtelingenstatus en niet uit de afgifte van een verblijfstitel, doch heeft niet tot gevolg dat het verblijfsrecht geacht wordt te zijn ontstaan vanaf het moment dat het verzoek ook werd ingediend. Blijkens de gegevenshistoriek werd hij immers pas op 2 oktober 2014 in bezit gesteld van een tijdelijke verblijfskaart, de A kaart.

Bovendien werd hem de subsidiaire beschermingsstatus pas toegekend in het kader van de derde asielaanvraag die dateert van 7 april 2014. De vijf jaren waarvan verzoeker spreekt zijn heden zelfs op die manier nog niet verstreken, waardoor hij geen belang heeft bij zijn kritiek.

Waar hij betoogt dat er geen juiste proportionaliteitstoets werd uitgevoerd, dient te worden opgemerkt dat verzoeker d.d. 12 januari 2018 verzocht werd een vragenlijst in te vullen.

Op 23 januari 2018 werd de vragenlijst door verzoeker in gevuld. Hij verklaarde pijn te hebben aan zijn heupen, een vriendin te hebben, E.D. (...), geen familie of minderjarige kinderen in België te hebben,

niet getrouwd te zijn, dat hij een vast contract heeft bij American Express en dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst uit vrees er gedood te worden door de Taliban. Hij voegde toe dat hij geïntegreerd is in België, beide talen spreekt en er werkt sinds 2015.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat met alle elementen die verzoeker had aangebracht, rekening werd gehouden en gemotiveerd werd als volgt:

Krachtens artikel 11, § 3, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980: (...)

U werd op 15/01/2018 via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). U gaf binnen de wettelijk vastgelegde termijn gevolg aan dit schrijven en legde ons – naast de door u ingevulde vragenlijst – volgende documenten voor: een medisch document, een arbeidsovereenkomst in het kader van een doorstromingsprogramma, een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur, 7 loonfiches en enkele documenten inzake gevolgde arbeidsmarktgerichte opleidingen. Met al deze elementen, evenals deze die reeds in uw administratief dossier aanwezig waren, wordt bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten door de DVZ rekening gehouden. Hierbij wordt, in toepassing van artikel 11, § 3, derde lid, (en van artikel 74/13) van de wet van 15 december 1980, rekening gehouden met de aard en de hechtheid van uw gezinsband, met de duur van uw verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met uw land van herkomst. We merken op dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag d.d. 21/11/2011 verklaarde het Rijk op 20/11/2011 te zijn binnengekomen. In de door u ingevulde vragenlijst in het kader van uw hoorrecht verklaarde u het Rijk op 21/11/2011 te zijn binnengekomen. Derhalve stellen we vast dat u het overgrote deel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht en we werden niet in het bezit gesteld van informatie of elementen waaruit een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving blijkt. Het loutere feit dat u iets meer dan 6 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. In de door u ingevulde vragenlijst in het kader van uw hoorrecht, verklaarde u een zeker school- en beroepstraject in België te hebben doorlopen. Betreffende uw schooltraject, verklaarde u het volgende: PC en Networktechnicus, CISCO CCENT, Introduction to Cybersecurity, Introduction to Azure, Introduction to Project Management, Business Intelligence and Knowledge Management, HUB – Informatica. Betreffende uw beroepstraject verklaarde u het volgende: IT Support Engineer bij I. (...) (doorstromingsprogramma) en IT Support Engineer EMEA L2 bij A.E. (...) (vast contract). Ter ondersteuning van uw verklaringen inzake uw schooltraject legde u een getuigschrift voor het volgen van een arbeidsmarktgerichte opleiding bij I. (...), een getuigschrift inzake een door u gevolgde cursus Informatica Programmeren en een certificaat inzake een door u gevolgde opleiding bij Cisco voor. Ter ondersteuning van uw verklaringen inzake uw beroepstraject, legde u een kopie van beide arbeidsovereenkomsten d.d. 01/06/2015 en 30/03/2016 voor. Daarnaast legde u 4 loonfiches voor betreffende uw tewerkstelling bij I. (...), waaruit blijkt dat u tussen 01/10/2015-31/10/2015, 01/12/2015-31/12/2015 en 01/03/2016-31/03/2016 68 arbeidsdagen presteerde. Bovendien legde u 3 recente loonfiches voor waaruit blijkt dat u in de periode oktober, november en december 2017 65 arbeidsdagen presteerde. Dienaangaande merken we op dat tewerkstelling slechts beschouwd kan worden als één aspect van sociale of culturele integratie in de Belgische samenleving. U verklaarde in de door u ingevulde vragenlijst in het kader van uw hoorrecht zowel het Nederlands, Frans als Duits machtig te zijn, maar legde geen bewijzen voor waaruit blijkt dat u één van deze officiële landstalen effectief machtig bent. Bovendien legde u geen attest van inburgering voor. In het kader van uw hoorrecht verklaarde u – gevraagd naar het feit of u getrouwd bent of een duurzame relatie in België heeft - een in België verblijvende vriendin te hebben, woonachtig te Bredene. U ging evenwel niet verder in op de aard of de duurzaamheid van deze relatie, evenmin legde u een verklaring van wettelijke samenwoning, attest van gezinssamenstelling of enig ander element of bewijs voor, waaruit een duurzame relatie blijkt. Daarnaast gaf u aan geen familie, noch kinderen in België of in enig ander land te hebben. We wijzen er ook op dat moderne technologie het toelaat contact te blijven onderhouden met uw vermeende vriendin nadat u het Belgisch grondgebied verlaten heeft. Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen. Betreffende uw medische situatie merken we op dat u in de door u ingevulde vragenlijst in het kader van uw hoorrecht verklaarde pijn te hebben aan uw heupen. Ter ondersteuning van deze verklaring maakte u ook een kopie over van een medisch document d.d. 11/03/2013 waaruit blijkt dat u op dat ogenblik aangaande beide heupen een discreet vernauwen van het dragende gedeelte van de coxofemorale gewrichtsspleet bilateraal had, zonder andere degeneratieve kenmerken. Er werd gesteld dat er verder sprake is van een normale botstructuur. Vooreerst merken we op dat het medisch document waarvan u ons in kennis bracht reeds dateert van 11/03/2013 en bezwaarlijk als actuele medische informatie waaruit zou blijken dat medische redenen u belemmeren om te reizen naar

uw herkomstland. Bovendien wijzen we er op dat u recent naar uw land van herkomst terugkeerde, naar eigen zeggen voor een maand, en uw vermeende medische problemen aan beide heupen u daar toen niet van weerhielden. Derhalve kunnen wij enkel concluderen dat geen enkel element er op wijst dat u medische problemen ervaart die een terugkeer naar uw land van herkomst in de weg staan. We merken ook op dat u in het kader van uw hoorrecht verklaarde redenen te hebben waarom u niet naar uw land van herkomst zou kunnen terugkeren. U verklaarde dienaangaande dat u nog altijd bang bent om gedood te worden door de Taliban, aangezien ze naar eigen zeggen nog altijd naar u op zoek zijn. U gaf aan dat ze de vriend van uw vader in oktober 2014 doodden. U gaf aan nu gewend en geïntegreerd te zijn in België, beide talen te spreken en sinds 2015 te werken. Dienaangaande merken we vooreerst op dat uw vermeende angst voor een terugkeer naar uw land van herkomst u er niet van weerhield om recent nog naar daar terug te keren voor langere periode. Bovendien oordeelde het CGVS in haar beslissing tot opheffing van uw subsidiaire beschermingsstatus niet dat een eventuele verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. Ook merken we op, wat betreft uw verklaringen als zou u nog steeds door de Taliban worden gezocht, het CGVS reeds op 08/07/2014 besliste u de vluchtelingenstatus niet toe te kennen, aangezien u een reële vrees voor vervolging niet aannemelijk maakte. Tot slot merken we op dat de kennis, vaardigheden en ervaring die u gedurende uw verblijf van meer dan 6 jaar in België opdeed, geenszins verloren gaan en door u aangewend kunnen worden om u in de toekomst elders te vestigen en integreren.(...)

Verzoeker betwist niet dat hij geen rechtsmiddel aanwendde tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen van 30 november 2017 tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus. In die beslissing werd onder meer geoordeeld wat volgt:

“(…) Midden oktober 2014 reisde u via de luchthaven van Schipol naar Kaboel (...) en verbleef daar tot midden november 2014. (...) Uit informatie vervat in uw administratief dossier, blijkt dat u bijna een jaar bent teruggekeerd naar Afghanistan. (...)”

Zo is het mogelijk dat er niet langer een reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 Vreemdelingenwet wanneer na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus komt vast te staan dat de asielzoeker overeenkomstig artikel 48/5, §3 Vreemdelingenwet binnenlandse of nationale bescherming tegen ernstige schade kan genieten in een deel van het land van herkomst waar hij op een veilige en wettige manier naartoe kan reizen, zich toegang toe kan verschaffen en waarvan redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

(...) Maar wat er ook van zij, u gaf op het CGVS alleszins toe dat u wel degelijk terugkeerde naar Afghanistan.

(...) Daarnaast kan u op geen enkele manier concreet vertellen waarom uw speciaal naar Afghanistan moest reizen. (...)”

Uit bovenstaande vaststellingen kunnen we aannemen dat u tijdens uw terugkeer naar Afghanistan in Kaboel verbleven heeft, een gebied waar blijkens de informatie waarover het CGVS beschikt heden geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan ernstige schade (...)”

Voormelde beslissing is definitief in het rechtsverkeer aanwezig en op grond daarvan blijkt dat verzoeker inderdaad naar Kaboel is gereisd, waar hij volgens het CGVS geen vrees heeft om blootgesteld te worden aan ernstige schade. Hij toont het tegendeel niet aan. Waar hij telt dat een Afgaans paspoort het enige reisdocument is waarmee hij naar Afghanistan zou kunnen reizen, maakt hij niet duidelijk wat hij hiermee wenst aan te geven. De door hem ondernomen reis naar Afghanistan werd uitvoerig onderzocht door de CGVS en vormt immers de reden waarom de subsidiaire beschermingsstatus werd opgeheven.

De kritiek die hij thans uit tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen is niet dienstig nu dit niet de thans bestreden beslissing vormt en nu die beslissing reeds definitief aanwezig is in het rechtsverkeer. Dat onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Waar hij meent dat er geen rekening gehouden werd met zijn verblijf voor zijn aankomst in België in 2011, toont hij niet aan op welke wijze dit relevant zou zijn nu blijkens het onderzoek van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen is gebleken dat hij zich kan begeven naar Afghanistan. Hij betwist ook niet dat hij slechts 6 jaar in België heeft verbleven en dat het dan ook niet kennelijk onredelijk is te oordelen dat dit niet opweegt tegen zijn verblijf elders dan in België. Hij gaat hierbij verkeerdelijk vanuit dat het woord “elders” gepreciseerd diende te worden. Enerzijds geeft hij zelf niet aan waar hij dan wel zou hebben verbleven tot zijn aankomst in België of voegde hij hiervan alleszins geen documenten in het kader van het hoorrecht en anderzijds doet het feit waar hij zou hebben verbleven geen afbreuk aan de vrij korte periode van zes jaar in functie met de levensjaren van verzoeker.

Waar hij meent dat zijn tewerkstelling onderschat werd, dient te worden opgemerkt dat in de beslissing werd erkend dat hij tewerkgesteld is, doch tegelijkertijd wordt gemotiveerd dat een tewerkstelling slechts beschouwd kan worden als één aspect van sociale of culturele integratie. Verzoeker toont niet aan dat de tewerkstelling op zich voldoende zou zijn om geen einde te stellen aan een verblijfsrecht.

Verzoeker toont niet aan als zou hij bij zijn vragenlijst wel degelijk bewijzen hebben voorgelegd waaruit blijkt dat hij één van de landstalen machtig is. In zijn verzoekschrift beweert hij dat de kennis van de talen onderschat wordt, maar betwist hij niet geen landstaal te beheersen. Hij stelt immers dat hij het Engels, Pashtu, Dari en het Spaans beheerst. De bestreden beslissing werd ook op dat punt correct gemotiveerd. Het loutere feit dat er "aanwijzingen" zouden zijn dat hij het Nederlands machtig is, is geenszins voldoende om te spreken van een aangetoonde kennis van de landstalen. Het komt aan verzoeker toe de nodige bewijzen te leveren en er kan van de verwerende partij niet verwacht worden bepaalde zaken te gaan veronderstellen.

Waar hij stelt dat ook zijn relatie onderschat werd omdat zij sedert 1 februari 2018 officieel samenwonen, dient te worden opgemerkt dat verzoeker de verwerende partij hiervan niet in kennis heeft gesteld op het moment dat de beslissing werd genomen. De verwerende partij kan enkel rekening houden met die elementen die haar kenbaar werden gemaakt, zoals in casu de loutere verklaring dat hij een vriendin heeft, zonder verder in te gaan op de aard van die relatie. In de bestreden beslissing werd dan ook terecht gemotiveerd dat er niet ingegaan werd op de aard of duurzaamheid van de relatie en dat er geen attest van samenstelling gezin/ samenwoning, werd voorgelegd, waaruit de duurzame relatie zou blijken. Ook hier kan van de verwerende partij niet verwacht worden een relatie te veronderstellen enkel omdat verzoeker verklaarde een vriendin te hebben.

Verzoeker toont niet aan welke elementen veronachtzaamd werden bij het nemen van de bestreden beslissing en evenmin dat de beslissing disproportioneel zou zijn.

Waar verzoeker een schending opwerpt van artikel 8 EVRM, dient opgemerkt dat hij geen elementen bijbrengt waaruit het bestaan van een effectief beleefd gezinsleven kan worden afgeleid. Wat er ook van zij, toont hij geen hinderpalen aan voor het verderzetten van een gezinsleven elders dan in België, waardoor voormelde hogere rechtsnorm niet werd geschonden. Hij toont niet aan dat artikel 8 EVRM een correcte toepassing van de vreemdelingenwet in de weg zou staan.

Het enig middel is niet ernstig."

2.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert aldus de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dat oogpunt zal worden onderzocht. Nazicht van de materiële motivering vergt in voorliggende zaak een onderzoek in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 11, § 3 en 49/2 van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 11, § 3 van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 49, § 1, tweede lid, of artikel 49/2, § 2, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf van beperkte duur in het Rijk werd toegelaten, niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten :

1° wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd opgeheven overeenkomstig de artikelen 55/3 of 55/5. De minister of zijn

gemachtigde houdt hierbij rekening met de mate van verankering van de vreemdeling in de samenleving;
(...)”

Artikel 49/2 van de vreemdelingenwet, dat de verzoekende partij ook geschonden acht, luidt op haar beurt:

“§ 1

Als genietster van de subsidiaire beschermingsstatus wordt beschouwd en tot een verblijf van beperkte duur in het rijk toegelaten: de vreemdeling aan wie de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de status bepaald in artikel 48/4 toekent.

§ 2

De verblijfstitel die de toelating tot een verblijf van beperkte duur vaststelt, is geldig gedurende één jaar en in geval van verlenging, geldig gedurende twee jaar tenzij de subsidiaire beschermingsstatus ondertussen werd opgeheven of ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/5 of 55/5/1 of tenzij de vreemdeling ondertussen afstand heeft gedaan van zijn subsidiaire beschermingsstatus.

§ 3

, tenzij de subsidiaire beschermingsstatus ondertussen werd opgeheven of ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/5 of 55/5/1 of tenzij de vreemdeling ondertussen afstand heeft gedaan van zijn subsidiaire beschermingsstatus.

§ 4

De minister of zijn gemachtigde kan, gedurende het verblijf van beperkte duur van de vreemdeling, te allen tijde aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vragen de subsidiaire beschermingsstatus die aan een vreemdeling werd toegekend, op te heffen overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 4°. De minister of zijn gemachtigde kan, tijdens de eerste tien jaar van het verblijf van de vreemdeling, te rekenen vanaf de datum van de indiening van de asielaanvraag, te allen tijde aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vragen de subsidiaire beschermingsstatus die aan de vreemdeling werd toegekend, in te trekken overeenkomstig het artikel 55/5/1.

In afwijking van het eerste lid kan de minister of zijn gemachtigde te allen tijde aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vragen de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken die werd toegekend aan een vreemdeling die uitgesloten wordt of had moeten zijn overeenkomstig artikel 55/4, § 1 of § 2.

De minister of zijn gemachtigde zendt onverwijld aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen elk element in zijn bezit over dat een beslissing tot intrekking op basis van artikel 55/5/1 zou kunnen rechtvaardigen. Behoudens uitdrukkelijke aanwijzing in die zin, vormt het verzenden van dergelijke elementen geen vraag tot intrekking van het statuut in de zin van het tweede lid. De minister of zijn gemachtigde zendt tevens onverwijld aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen elk element in zijn bezit over dat een beslissing tot uitsluiting op basis van artikel 55/4, § 2 zou kunnen rechtvaardigen.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt in geval van toepassing van het eerste of het tweede lid binnen een termijn van zestig werkdagen een beslissing tot intrekking of opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus of informeert de betrokkene en de minister of zijn gemachtigde dat niet wordt overgegaan tot de intrekking of opheffing van dit statuut.

De toekenning van het verblijfsrecht van onbepaalde duur zoals bepaald in paragraaf 3, wordt in voorkomend geval geschorst in afwachting van een definitieve beslissing. Indien de geldigheidsduur van de in paragraaf 2, bedoelde verblijfstitel verstrijkt tijdens het heronderzoek van de geldigheid van de internationale beschermingsstatus, wordt deze verblijfstitel vernieuwd in afwachting van een definitieve beslissing.

§ 5

Wanneer de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus heeft opgeheven of ingetrokken of wanneer de betrokkene afstand heeft gedaan van zijn status, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de vreemdeling en hem verwijderen overeenkomstig de bepalingen van deze wet, onverminderd het beginsel van nonrefoulement.

§ 6

De subsidiaire bescherming vervalt van rechtswege indien de persoon die subsidiaire bescherming geniet, Belg is geworden”

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat haar verblijfsrecht niet kan worden ingetrokken, nu zij automatisch een onbeperkt verblijfsrecht verworven heeft, daar er meer dan vijf jaren verstreken zouden zijn, sinds het indienen van haar eerste en tweede asielaanvraag. De Raad wijst erop dat artikel 49/2, § 3 van de vreemdelingenwet duidelijk is waar het bepaalt “Na vijf jaar, te rekenen vanaf de indiening van de asielaanvraag wordt de vreemdeling aan wie de subsidiaire beschermingsstatus is toegekend tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk toegelaten”. Deze bepaling stelt niet dat vijf jaren verstreken moeten zijn sinds een eerste, tweede, ... asielaanvraag, maar laat slechts toe af te leiden dat de datum van de asielaanvraag die heeft geleid tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus bepalend is voor het berekenen van de termijn. De parlementaire werken waarnaar de verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift laten niet toe anders te besluiten en de verzoekende partij kan ook niet anders voorhouden.

In de voorliggende zaak wordt niet betwist dat de derde asielaanvraag, namelijk de aanvraag van 7 april 2014, de aanvraag is die heeft geleid tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Aldus zijn er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing allerminst vijf jaren verstreken en is er geen sprake van een verblijfsrecht van onbeperkte duur in de zin van artikel 49/2, § 3 van de vreemdelingenwet, laat staan van een verblijfsrecht dat niet kan worden ingetrokken.

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus een erkenning is van een nood aan bescherming die voortvloeit uit een objectieve toestand die reeds ter gelegenheid van de eerste asielaanvraag aan de orde was. Te meer de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van 8 juli 2014, naar aanleiding van de derde asielaanvraag daterend van 7 april 2014, als volgt motiveert:

“Enerzijds dient te worden vastgesteld dat u zich voor uw derde asielaanvraag baseert op dezelfde motieven (...) als de motieven die u in het kader van uw tweede asielaanvraag aanhaalde. Uw tweede asielaanvraag werd door het CGVS en de RvV afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen motieven en vrees op wezenlijke wijze ondermijnd werd en, niet als bewezen werden beschouwd. In het kader van uw derde asielaanvraag heeft u geen elementen aangebracht die van aard zijn om de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het kader van uw tweede aanvraag te herstellen en/of om alsnog te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de zin van artikel 48/4 (...) van de Vreemdelingenwet. (...)

Anderzijds dient te worden vastgesteld dat uit een grondige analyse van de actuele situatie in uw regio blijkt dat er in het district Ghorban van de provincie Parwan effectief een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (...). Gezien uw afkomst uit het district Ghorban (provincie Parwan), uw positie en situatie in de regio, uw hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig worden geacht, wordt u rekening houdend met de actuele situatie in het district Ghorban de status van subsidiaire bescherming toegekend.(...)”

Hieruit blijkt dat slechts de actuele toestand in de regio van herkomst van de verzoekende partij ten tijde van het behandelen van de derde asielaanvraag doorslaggevend is geweest bij het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, zodat de bewering dat de toestand ten tijde van de eerste asielaanvraag relevant is en dat de nood aan bescherming toen al bestond geen steek houdt. Overigens werd bij zowel de eerste, als de tweede asielaanvraag de subsidiaire bescherming uitdrukkelijk geweigerd. Er kan dus geenszins gesteld worden dat de nood aan bescherming reeds aanwezig was naar aanleiding van de eerste en/of de tweede asielaanvraag.

De Raad kan slechts besluiten dat de verzoekende partij er betreffende het uitgangspunt van de termijn van vijf jaar bepaald in artikel 49/2 van de vreemdelingenwet een verkeerde lezing van de wet en de voorbereidende werken op na houdt. Zij gaat er onterecht van uit dat zij over een verblijfsrecht beschikt sinds het indienen van de eerste of tweede asielaanvraag. De Raad herhaalt dat niet wordt betwist dat de subsidiaire beschermingsstatus pas werd toegekend naar aanleiding van de derde asielaanvraag op

7 april 2014, zodat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog geen vijf jaren verstreken zijn.

In een volgend onderdeel voert de verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing niet proportioneel is. In zoverre zij het proportionaliteitsbeginsel geschonden acht, wijst de Raad erop dat dit beginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

Vooreerst merkt de Raad op dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 12 januari 2018 uitgenodigd werd een vragenlijst in te vullen in het kader van het onderzoek naar haar verblijfssituatie, waarbij er haar onder meer op werd gewezen dat het de mogelijkheid bestaat dat haar verblijfsrecht wordt ingetrokken en dat het in haar belang is om de vragen correct en volledig te beantwoorden en waar er om wordt verzocht de nodige bewijzen te leveren. De verzoekende partij nam hiervan kennis op 23 januari 2018 en vulde de vragenlijst in. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van deze beslissing rekening hield met de antwoorden van de verzoekende partij.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift voorhoudt dat haar Afgaans paspoort het enige reisdocument is dat zij als subsidiair beschermde kan gebruiken, ziet de Raad niet in op welke wijze dit kan leiden tot het besluit dat de bestreden beslissing disproportioneel is. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat werd vastgesteld op 1 augustus 2017 door de luchthavenpolitie dat de verzoekende partij tussen 12 november 2014 – nadat zij de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg – en 17 oktober 2015 naar Afghanistan terugkeerde, reden waarom de verwerende partij een verzoek tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus indiende bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Nadat de diensten van laatstgenoemde de verzoekende partij hoorden, werd overgegaan tot het opheffen van de subsidiaire beschermingsstatus op 30 november 2017. Deze beslissing werd door de verzoekende partij niet aangevochten en is bijgevolg definitief in het rechtsverkeer. In de mate dat de verzoekende partij in haar betoog bezwaren uit tegen de beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus in haar middel onontvankelijk, nu dit niet de in casu bestreden beslissing betreft. Immers, naar aanleiding van het opheffen van de subsidiaire beschermingsstatus werd de verzoekende partij de mogelijkheid geboden via hoger besproken vragenlijst argumenten aan te brengen die zich verzetten tegen de mogelijke intrekking van haar verblijfsrecht. In de bestreden beslissing motiveert de verwerende partij waarom de door de verzoekende partij aangebrachte elementen zich niet verzetten tegen een beëindiging van het verblijfsrecht dat zij oorspronkelijk verwierf als subsidiair beschermde, reden waarom de verwerende partij overgaat tot het beëindigen van het verblijfsrecht met afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, de in casu bestreden beslissing. Het feit dat de verzoekende partij naar eigen zeggen niet anders kon dan haar Afgaans paspoort gebruiken om terug te keren naar haar land van herkomst, is aldus niet relevant en de verzoekende partij gaat hiermee voorbij aan de beslissing tot opheffing van haar status als subsidiair beschermde, waartegen zij geen beroep indiende.

De verzoekende partij kan de verwerende partij verder niet verwijten rekening te hebben gehouden met het feit dat werd vastgesteld dat zij 11 maanden naar Afghanistan terugkeerde. In zoverre haar kritiek gericht is tegen de beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus, herhaalt de Raad dat deze middelonderdelen onontvankelijk zijn. Bovendien betwist de verzoekende partij allerminst dat zij naar haar land van herkomst terugreisde. Dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus stelde *“Voorafgaandelijk moet worden opgemerkt dat u op het CGVS betwist dat u van 12 november 2014 tot 17 oktober 2015 in Afghanistan hebt verbleven, en bleef u er volgens uw verklaringen slechts gedurende een maand (...) , wat er ook van zij, u gaf op het CGVS alleszins toe dat u wel degelijk terugkeerde naar Afghanistan.”* onderschrijft dit des te meer. De verzoekende partij toont geenszins aan dat de verwerende partij in de bestreden beslissing een verkeerd beeld geeft van een centraal aspect van het dossier.

Verder toont de verzoekende partij niet aan met welk(e) element(en) uit haar horen per vragenlijst geen rekening zou zijn gehouden. Waar zij stelt dat in de bestreden beslissing *“elders”* wordt gebruikt in plaats van Afghanistan, maakt zij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn of artikel 62 van de Vreemdelingenwet zou schenden. In het eerste citaat stelt de verwerende partij enkel vast dat de verzoekende partij het overgrote deel van haar leven in Afghanistan heeft doorgebracht, waarmee ze erop wijst dat de integratie, de hechte sociale en culturele banden in België niet opwegen tegen het lange verblijf in Afghanistan. Het gaat om een objectieve vergelijking van de

duurtijd van het verblijf in beide landen. De Raad ziet niet in hoe de verwerende partij door het woord elders te gebruiken in de plaats van Afghanistan een verkeerd beeld zou hebben geschetst van het centraal aspect van het dossier, noch wat de veiligheidssituatie in Kaboel geschetst door de Commissaris-generaal hier aan zou kunnen veranderen.

In het tweede citaat stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij de kennis, de vaardigheden en ervaring die ze heeft opgedaan in België, kan aanwenden om zich in de toekomst elders te vestigen en te integreren. Hiermee wordt opnieuw gedoeld op Afghanistan. Waar de verzoekende partij dit onderdeel van de motivering kennelijk onredelijk vindt en stelt dat het land in volle oorlog is, gaat ze er aan voorbij dat de Commissaris-generaal heeft geoordeeld dat er actueel in de hoofdstad Kabul geen risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c, van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij toont op geen enkele wijze aan dat het voor haar onmogelijk zou zijn om zich in de hoofdstad te vestigen. De Raad ziet niet in waarom de verzoekende partij in de hoofdstad geen gebruik zou kunnen maken van haar kennis, vaardigheden en ervaring om zich daar te integreren. Minstens toont de verzoekende partij dit niet aan. Het betoog van de verzoekende partij kan op dit punt niet leiden tot een schending van artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert dat haar werk minstens impliciet wordt onderschat, merkt de Raad op dat omtrent het school- en beroepstraject het volgende wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing:

“U werd op 15/01/2018 via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). U gaf binnen de wettelijk vastgelegde termijn gevolg aan dit schrijven en legde ons — naast de door u ingevulde vragenlijst - volgende documenten voor: een medisch document, een arbeidsovereenkomst in het kader van een doorstromingsprogramma, een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur, 7 loonfiches en enkele documenten inzake gevolgde arbeidsmarktgerichte opleidingen.

Met al deze elementen, evenals deze die reeds in uw administratief dossier aanwezig waren, wordt bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten door de DVZ rekening gehouden. Hierbij wordt, in toepassing van artikel 11, § 3, derde lid, (en van artikel 74/13) van de wet van 15 december 1980, rekening gehouden met de aard en de hechtheid van uw gezinsband, met de duur van uw verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met uw land van herkomst. We merken op dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag d.d. 21/11/2011 verklaarde het Rijk op 20/11/2011 te zijn binnengekomen. In de door u ingevulde vragenlijst in het kader van uw hoorrecht verklaarde u het Rijk op 21/11/2011 te zijn binnengekomen. Derhalve stellen we vast dat u het overgrote deel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht en we werden niet in het bezit gesteld van informatie of elementen waaruit een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving blijkt. Het loutere feit dat u iets meer dan 6 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.

In de door u ingevulde vragenlijst in het kader van uw hoorrecht, verklaarde u een zeker school- en beroepstraject in België te hebben doorlopen. Betreffende uw schooltraject, verklaarde u het volgende: PC en Networktechnicus, CISCO CCENT, Introduction to Cybersecurity, Introduction to Azuré, Introduction to Project Management, Business Intelligence and Knowledge Management, HUB - Informatica. Betreffende uw beroepstraject verklaarde u het volgende: IT Support Engineer bij I. (...) (doorstromingsprogramma) en IT Support Engineer EMEA L2 bij A.E. (...) (vast contract).

Ter ondersteuning van uw verklaringen inzake uw schooltraject legde u een getuigschrift voor het volgen van een arbeidsmarktgerichte opleiding bij I. (...), een getuigschrift inzake een door u gevolgde cursus Informatica Programmer en een certificaat inzake een door u gevolgde opleiding bij Cisco voor. Ter ondersteuning van uw verklaringen inzake uw beroepstraject, legde u een kopie van beide arbeidsovereenkomsten d.d. 01/06/2015 en 30/03/2016 voor. Daarnaast legde u 4 loonfiches voor betreffende uw tewerkstelling bij I. (...), waaruit blijkt dat u tussen 01/10/2015-31/10/2015, 01/12/2015-31/12/2015 en 01/03/2016-31/03/2016 68 arbeidsdagen presteerde. Bovendien legde u 3 recente loonfiches voor waaruit blijkt dat u in de periode oktober, november en december 2017 65 arbeidsdagen presteerde. Dienaangaande merken we op dat tewerkstelling slechts beschouwd kan worden als één aspect van sociale of culturele integratie in de Belgische samenleving. U verklaarde in de door u ingevulde vragenlijst in het kader van uw hoorrecht zowel het Nederlands, Frans als Duits machtig te

zijn, maar legde geen bewijzen voor waaruit blijkt dat u één van deze officiële landstalen effectief machtig bent. Bovendien legde u geen attest van inburgering voor.”

De verzoekende partij lijkt eraan voorbij te gaan dat de verwerende partij oordeelt dat de tewerkstelling – waarvan zij het bestaan erkend – slechts kan worden beschouwd als één aspect van de sociale of culturele integratie. Zij toont zoals de verwerende partij in haar nota opmerkt niet aan dat de tewerkstelling op zich voldoende is om geen einde te maken aan het verblijfsrecht. De verzoekende partij toont niet aan met welke door haar overgemaakte gegevens geen rekening werd gehouden en weerlegt niet dat verder geen sociale of culturele integratie wordt aangetoond. Het overige betoog met betrekking tot de duur van de tewerkstelling is gelet op het voorgaande niet dienstig.

Verder kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat haar talenkennis genegeerd en onderschat wordt, nu hierover in de bestreden beslissing wordt geoordeeld:

“U verklaarde in de door u ingevulde vragenlijst in het kader van uw hoorrecht zowel het Nederlands, Frans als Duits machtig te zijn, maar legde geen bewijzen voor waaruit blijkt dat u één van deze officiële landstalen effectief machtig bent.”

De verzoekende partij ontkent dit niet. Dat zij in de vragenlijst louter aangaf Engels, Frans, Nederlands, Duits, Spaans, Pashtu en Farsi te kennen weerlegt niet dat zij geen bewijs voorlegt dat zij een van de landstalen machtig is. Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om uit het voorleggen van een diploma in de Engelse taal niet te concluderen dat de verzoekende partij het Engels – dat overigens geen van de officiële landstalen is – machtig is. De verzoekende partij gaat er verder aan voorbij dat de bewijslast in het kader van een aanvraagprocedure in principe op de aanvrager rust, zodat zij niet van de verwerende partij kan verwachten dat deze vraagt bepaalde documenten aan het dossier toe te voegen of dat zij bepaalde inlichtingen opvraagt. Geenszins blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij niet de kans kreeg haar situatie toe te lichten of stukken aangaande haar talenkennis voor te leggen, temeer in de begeleidende brief bij de vragenlijst de nadruk wordt gelegd op het feit dat het belangrijk is bewijzen voor te leggen en de antwoorden op de vragen te onderbouwen. De verzoekende partij toont verder niet aan dat zij werd belet stukken aan haar dossier toe te voegen, en laat bovendien na te verduidelijken welke stukken zij dan wel zou hebben voorgelegd mocht de verwerende partij er haar naar hebben gevraagd, laat staan dat zij aantoonde dat deze een ander licht op de zaak zouden hebben geworpen en de beslissing zouden hebben beïnvloed op een voor de verzoekende partij positieve manier. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat de bewijslast verkeerdelijk ten haren laste wordt gelegd. Zij kan niet van de verwerende partij dat zij in het dossier zelf op zoek gaat naar “aanwijzingen” dat de verzoekende partij Nederlands spreekt. Door dit te stellen geeft de verzoekende partij overigens aan dat in het dossier geen bewijzen hieromtrent werden voorgelegd.

Ook wat de relatie tussen de verzoekende partij en haar partner in België betreft gaat de verzoekende partij er blijkens haar betoog aan voorbij dat de bewijslast op haarzelf rust en dat niet van de verwerende partij kan verwacht worden dat deze informatie inwint bij het rijksregister om te verifiëren of de beweerde partner met de verzoekende partij zou samenwonen. Temeer in de vragenlijst uitdrukkelijk de vraag wordt gesteld “Bent u getrouwd of heeft u een duurzame relatie in België? Zo ja, met wie (naam, adres, telefoonnr., huwelijksakte, verklaring van wettelijke samenwoning, attest gezinssamenstelling, woonstcontrole)?”, waarop de verzoekende partij antwoordt: “Ik heb een vriendin. Haar naam is E.D. (...), (...), Bredene, 0499(...)”. Zij ontkent niet met betrekking tot deze relatie geen bewijzen voorgelegd te hebben. Het komt de Raad voor dat de verwerende partij gelet op het voorgaande op kennelijk redelijke wijze kon stellen dat “In het kader van uw hoorrecht verklaarde u - gevraagd naar het feit of u getrouwd bent of een duurzame relatie in België heeft - een in België verblijvende vriendin te hebben, woonachtig te Bredene. U ging evenwel niet verder in op de aard of de duurzaamheid van deze relatie, evenmin legde u een verklaring van wettelijke samenwoning, attest van gezinssamenstelling of enig ander element of bewijs voor, waaruit een duurzame relatie blijkt. Daarnaast gaf u aan geen familie, noch kinderen in België of in enig ander land te hebben. We wijzen er ook op dat moderne technologie het toelaat contact te blijven onderhouden met uw vermeende vriendin nadat u het Belgisch grondgebied verlaten heeft. Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen.”

Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt,

schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat niet het geval is.

In zoverre de verzoekende partij in haar derde onderdeel van haar middel aangeeft niet akkoord te zijn met de bestreden beslissing en zij de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, dient de Raad erop te wijzen dat hij in het kader van zijn annulatiebevoegdheid niet over de mogelijkheid beschikt het oordeel van de verwerende partij over te doen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk met welke gegevens geen rekening zou zijn gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Verder verduidelijkt zij niet waarom zij de mening is toegedaan dat de elementen in haar voordeel op een onvolledige manier zijn voorgesteld. Het louter feit dat zij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing is niet van aard deze te weerleggen. De Raad herhaalt tenslotte dat de bestreden beslissing geen verplichting inhoudt terug te keren naar Afghanistan.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de artikelen 11, § 3, 49/2 en 62, §2, van de vreemdelingenwet en van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Wat betreft de voorgehouden schending van artikel 8 van het EVRM, dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 7 van het Handvest, wijst de Raad erop dat deze bepaling luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek

te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privéleven en het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij in de vragenlijst verwezen heeft naar een partner in België met naam, adres en telefoonnummer, maar dat zij geen enkel bewijs aangaande deze relatie en de aard ervan heeft voorgelegd, bevindingen die zij met haar betoog geenszins weerlegde. Zij acht integendeel de verwerende partij verantwoordelijk voor het dragen van de bewijslast. Er kan slechts worden vastgesteld dat het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen de verzoekende partij en mevrouw E.D. niet aannemelijk wordt gemaakt door een (begin van) bewijs.

Met betrekking tot het privéleven worden geen andere elementen aangevoerd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 7 van het Handvest wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU